

Б А Н С К О

Лицето на земята е като детско лице: една сѣнка на скѣрбъ или една усмивка, и то се преобразява мигновено и неузнаваемо. На трѣгване отъ Петричъ, надъ главитѣ ни грѣеше чисто небе. А вечеръта, поемайки стрѣмното шосе презъ Предѣла, Пиринъ и Рила бѣха скрили чела въ гѣсти куршумени облаци. Рѣждивата гора се топѣше въ снишения крѣгзоръ и една закѣснѣла зимна трѣпка бѣ замрѣла въ хладния въздухъ. Едва къмъ „Подпрѣната скала“, иззадъ разкѣсанитѣ облаци изплува непълниятъ месецъ и разлѣ мъртвата си усмивка надъ тоя хайдушки синоръ между дветѣ хайдушки планини. Спираме за малко на това историческо мѣсто. Тѣнъкъ вѣтрець лѣхва въ дола и старитѣ буки и борове прошумяватъ изтихо, като въздишка. Надвесена надъ пѣтя, подпрѣна и днесъ съ сѣчки и клечици, скалата потайно мълчи, изпѣст-